

TÖRTÉNETEK

Kedves Alkotótársak!

Azt sokan tudjátok, hogy nyugdíjas fogorvos vagyok. Negyvenhat évig dolgoztam a pesterzsébeti rendelőben és harminc évig emellett a lakásomon magánrendeltem. De azt sokan nem tudjátok, hogy orvos dinasztíából származom. Nagyapám, Nagytétényben volt körzeti orvos, még egy kis utcát is elneveztek róla.

Mikor már a két fia egyetemre járt, azt gondolta, hogy jobb lesz közelebb kerülni a belvároshoz. A Bartók Béla úton, (akkor még Horthy Miklós útnak nevezték) a Budafoki útig terjedően szemétdomb volt, ide tervezett lakóépületeket egy Fischer József nevű mérnök. Akkor a HÉV még a Gellért térig járt, és nagyapámnak volt egy olyan naiv elképzelése, hogy a betegek meglátják majd a névtábláját és fel fogják keresni. Egy kis három házból álló utca épült, középen egy panzió, a Kisrabló éttetemmel. Később, 1989-ben ennek legalsó pincéjében alakult meg a FIDESZ.

Az első történet még gyerekkoromhoz kapcsolódik. Testvérem nem volt, játszóterem a házunk folyosója, lépcsőháza, az utcánk járdája volt, de az úttestre nem volt szabad lelépni. Szerettem rajzolni, egy rajzfüzettel és egy színes ceruza készlettel sokáig lefoglaltam magam. Egy alkalommal felcsengettem anyámnak, hogy dobjon le 20 fillért, egy idő múlva újra felcsengettem 20 fillérért. Mikor ezt már harmadszor is megismételtem, anyám lejött megnézni, hogy mit csinálok.

Én minden alkalommal elmentem a közeli ÁPISZ-ba és egy szál fehér krétát vásároltam. Előző nap láttam egy esküvőt, és ez olyan hatással volt rám, hogy addigra már az egész utcát végigrajzoltam. Felül volt a menyasszony és a vőlegény, utána a násznép. Gyermeki tudatlanságomban a menyasszony karjára virágcsokor helyett egy pólyás babát rajzoltam. Egy hétig az egész utca ezen nevetett.

Még két történetet mesélek el az orvosi pályám alatt történetekről.

Minden fogorvosnak megvannak a maga történetei nyomtalanul eltűnt hidakról, koronákról, munkaeszközökről.

Egy belgyógyász kolléganőm kitüntetett a bizalmával és engem választott fogorvosának. Gyökérkezelt frontfoga törött le, de annyira, hogy korona készítésére már alkalmatlan volt. Készítettem neki egy úgynevezett csapos műcsonkot, ami egy csappal be van ragasztva a foggyökérbe és van rajta egy felépítmény, ami egy lecsiszolt foghoz hasonlatos. Elkészült a műcsonk és be akartam ragasztani. Előtte bepróbáltam, de mikor kivettem, csúszós volt, kicsi és kúpos, kiugrott a kezemből. Mindent átkutattunk, néztem a zsebeimet, a papucsomat, még a melltartómba is benéztem. Asszisztensnőm egy partvist hozott, felsöpörte az egész rendelőt, de nem került elő.

Azt hittem, kezdhetem előlről az egészet, mikor végigsimítottam még egyszer a köpenyemet, és az aljában valami keményet éreztem. A köpenyem aljának a felhajtása kb. 3 cm-es darabon, belül felfeslett, a huncut műcsonk ezt a kis rést találta meg.

Ez akkor ugyan bosszantó volt, de ma már nevetséges.

Még a pályám kezdetén jött egy idősebb asszony, hogy nagyon fáj egyik foga.
Megvizsgáltam, kikopogtattam a fájós fogát, beadtam a Lidocaint, kiültettem a folyosóra.
Akkoriban nagyon sok betegünk volt, egy délutáni rendelésen 35 - 40 ember is megfordult.
Mikor a következő beteggel végeztünk, asszisztensnőm szólította az előző beteget, de nem volt sehol. Még a WC-be is benézett, de nem találta.
Gondoltam, inába szállt a bátorsága, nem meri a fogát kihúzatni. Másnap a tegnapi asszony újra megjelent. Kétségbeesve mondta: „Doktornő, tegnap már adott nekem egy injekciót, de semmit nem javult, ma még jobban fáj.”
Ekkor tanultam meg, hogy milyen fontos a páciensekkel megfelelően kommunikálni, részletesen és érthetően elmagyarázni, hogy mit fogok tenni és miért.
Egy életre szóló tanulság volt.

Budapest, 2023-04-08.